Тази история Ви е предоставена от **Ririro.com/bg** безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Партито за сбогуване на господин Мечок

Вече било време господин Мечок да заспива зимния си сън и животните от гъстата гора били известни с това, че се черпели от добре напълнения с храна килер на господин Мечок, докато той бил в страната на сънищата, той решил тази година да направи вечеря нощта преди да заспи за зимата.
Той поканил всички животни, най-важните от които били господин Лисица и жена му, разбира се, господин и госпожа Катерица, Заекът Джак и жена му, Опосумът Били и Енотът Тим.
Разбира се, имало много други, но тези били най-изтъкнатите социално, както казахме по-горе.

Господин Мечок разпънал маса, пълна с лакомства за тях - пайове, торти, пудинги, сладолед, много пържено пиле и печена патица.
В края на масата

имало огромно блюдо с мед, а господин Мечок стоял до него през повечето време. Всички гости яли, яли, докато едва можели да се движат, а когато станало време да си ходят у дома, те гласували, че господин Мечок е най-прекрасният домакин, който познават.

Един по един гостите си тръгвали, докато Опосумът Били и Енотът Тим били единствените останали.

Господин Мечок щял да приведе в ред къщата си преди да се оттегли, защото харесвал да намира всичко подредено като ябълков пай, когато се събуди през пролетта.

Опосумът Били и Енотът Тим си говорели цяла вечер, но никой не ги забелязва, всички били така заети с масата.

Сега те се показали иззад ъгъла, където седяли и казали на господин Мечок:

– Скъпи приятелю, ти направи най-приятната вечер за всичките си приятели и мислим,

че ще бъде жестоко да те оставим да се оправяш с почистването сам; ще останем да ти помогнем.
Господин Мечок бил изненадан от такава съобразителност от страна на Били и Тим, защото те никога не били правили нищо за никого.
– Да, ще ти помогнем да подредиш, господин Мечок – казал Опосумът Били, – и ще изчакаме, докато си легнеш и загасиш свещта, защото знам, че ще ти бъде много самотно да започнеш дългия си сън без приятел, който да ти каже лека нощ.
Господин Мечок живял в къщата си през цялото време на годината, освен когато спял и за тази определена дрямка имал дълбока пещера под къщата си.

Така че когато всички чинии били измити и прибрани в килера, а стаята изметена, господин Мечок се увил в одеалце, взел свещта си и тръгнал към вратата на избата.
– Ние ще заключим предната врата – казал Опосумът Били – и ще пуснем ключа в

комина, – защото настоявали да видят как господин Мечок влиза в пещерата.

Щом вратата се затворила зад него, Опосумът Били и Енотът Тим започнали да се смеят и да си намигат един на друг, а после Тим леко завъртял ключа в ключалката.
– В безопасност е през зимата – прошепнал Тим. – Сега ние ще пазим къщата му. Нищо няма да му стане на леглото, ако спим в него или къщата му, ако живеем в нея.
– Или запасите му, ако си хапваме от тях и другите неща, които е складирал – казал Опосумът Били.
– Уморен съм – рекъл Тим, – не съм работил толкова много дълго време. Ще си лягам.
– Ами, сега може да си почиваш до края на зиамта – казал Били. – Предполагам, че нямаше нужда да заключвам вратата. Той никога не се събужда, докато не дойде пролет.
– Ще се чувствам в много по-голяма безопасност като е заключено – казал Тим, търкулвайки се в леглото на господин Мечок.
Били скочил вътре след него и дръпнал мекото одеалце на господин Мечок над главата си и скоро заспал.
Случило се, че господин Мечок носел нощна шапчица и забравил да я вземе със себе си, така че

след като се наместил за дългия си сън, внезапно усетил хлад на главата си.

– Нощната ми шапка – възкликнал. – Просто не мога да спя без нея. Ще кихам и цялото лято.

Господин Мечок скочил и се затътрил по стълбите.

– Какво е това? – казал той. – Заключили са вратата; сигурно са се объркали и са заключили тази врата, както и външната. Ами, ще трябва да счупя ключалката.

Господин Мечок започнал да блъска с рамо по вратата, но Опосумът Били и Енотът Тим спели така дълбоко, че шумът не могъл да ги събуди.

Господин Мечок се спрял, когато стигнал до вратата на спалнята си. Някой бил в хубавото му, меко легло ли? Загледал се отблизо и на едната глава видял нощната си шапка, защото Опосумът Били си я бил сложил.

Господин Мечок стигнал на пръсти до леглото и се загледал отблизо; видял кой е в леглото и се усмихнал с най-приятната си усмивка.
Той се пресегнал към Опосума Били, хванал го отгоре за главата и го издърпал от леглото си. После се пресегнал за Енота Тим и го хванал по същия начин, ръмжейки през цялото време.

– Помощ! Помощ! – закрещяли Тим и Били, мислейки, че някакво ужасяващо създание ще ги погълне.
– Можете да си крещите, негодници – казал господин Мечок, клатейки ги, докато зъбите им не зачаткали. – Но никой няма да дойде и ако дойдат, няма да ви помогнат. Свали нощната ми шапка, Опосум Били!
Били развързал връзките и свалил шапката, слагайки я на леглото, а после издал стенание и паднал на пода, сякаш бил умрял.
– Не можеш да ме заблудиш, господин Опосум – казал господин Мечок. – Може да успееш да

заблудиш господин Човек или господин Куче, но не и господин Мечок.
– Ставай на момента или ще излея кофа студена вода върху теб. – Били не помръднал и господин Мечок пак го грабнал и с Били в една ръка и Енотът Тим в другата, той отишъл до прозореца, хващайки Тим под мишница, докато го отвори. После ги разтърсил пак и ги изхвърлил през прозореца.
– Предполагам, че ще го помнят известно време – рекъл господин Мечок. – Няма повече да си играят хитри игрички с мен; Радвам се, че си забравих нощната шапчица – и тръгнал към пещерата си.
Тим и Били се надигнали, толкова ги боляло и куцали, че едва се прибрали у дома и цяла седмица след това си стояли вкъщи, грижейки се за нараненията си гърбове.
– Всичко щеше да е наред, ако не си беше забравил тази нощна шапка – изстена Тим.
– Да, но той не я забрави – изстена Опосумът Били.
– А аз нямах представа, че има такъв характер.